

PROLOOG

Mind mõrvatakse täna öösel.

Minu ümber sähvivad välgud, need valgustavad elutuba väikeses metsamajas, kus ma veedan ööd ja kus mu elu peagi järsu lõpu saab. Silmad seletavad hädavaevu puust põrandalaudu ja ma näen sekundi murdosa jooksul oma keha neil samadel laudadel lamamas, käed-jalad laiali, seda ümbritsev ebauhtlaste piirjoontega punane loik tasapisi põrandasse imbumas. Mu pärani silmad vahivad tühjusse. Suu on pisut poikvel ja mööda lõuga nõrgub verenire.

Ei. *Ei.*

Täna öösel küll mitte.

Kui majas valitseb taas pimedus, koban pimesi enda ees ja liigun trööstivast diivanist kaugemale. Torm on küll tugev, kuid mitte nii hull, et elekter peaks ära minema. Ei, siin on mängus kellegi käsi. Kellegi, kes on täna öösel juba ühe elu võtnud ja eeldab, et mina olen järgmine.

Kõik algas lihtsast koristustööst. Ja võib lõppeda sellega, et keegi peab selle metsamaja põrandalt koristama minu verd.

Ootan ettevaatlikult köögi suunas nihkudes järjekordset välgusähvatust, mis mulle teed juhataks. Mul ei ole hetkel mingit kindlat plaani, kuid köögis võib leiduda relvi. Seal on suur noapakk, pealegi võib isegi kahvlist abi olla. Paljaste kätega on mul kriips peal. Noaga võivad mu võimalused natuke paremad olla.

Köögis on suured maast laeni aknad, mis seda ülejäänud majast paremini valgustavad. Mu pupillid laienevad, püüdes hoomata võimalikult paljut. Koperdan köögileti suunas, kuid pärast kolme sammu linoleumil libastun, kaotan jalgealuse

ja räntsatan põrandale, nii kõvasti, et valu küünarnukis toob mulle pisarad silma.

Ehkki kui aus olla, olid mul juba ennegi pisarad silmas.

End tagasi jalgele upitada püüdes taipan, et köögipõrand on märg. Välk sähvab taas ja ma pööran pilgu alla, oma peopesadele. Mõlemad käed on punaseplekilised. Ma ei libastunud veeloigus või maha loksunud piimas.

Ma libastusin veres.

Istun hetke, üritades oma füüsilisest seisundist sotti saada. Kuskilt pole enam valus, ma olen endiselt ühes tükis. See tähendab, et veri pole minu oma.

Vähemalt *veel* mitte.

Liigu. Hakka kohe liikuma. See on su ainus võimalus.

Seekord saan edukalt püsti. Sirutan käe köögileti suunas ja hingan kergendatult, kui mu sõrmed puudutavad kõva ja külma pinda. Koban noapakku otsides ringi, kuid seda ei ole kusagil. Kus see *on*?

Ja siis kuulen lähenevaid samme. Raske on täpselt öelda, eriti arvestades, et kõik on nii pime, kuid ma olen üsna kindel, et nüüd viibib keegi koos minuga juba köögis. Kõik karvad mu kuklal tõmbuvad turri, kui tunnen, kuidas kellegi silmapaar mind puurib.

Ma ei ole enam üksi.

Mu süda vajub saapasäärde. Olen teinud ärarääkimata halva otsuse. Olen alahinnanud erakordselt ohtlikku inimest.

Ja nüüd maksan ma selle eest kõrgeimat hinda.

ESIMENE PEATÜKK

MILLIE

Kolm kuud varem

Amber Degraw' köök on pärast tunniajalist küürimist sama hästi kui plekitu.

Arvestades asjaolu, et minu teada sööb Amber peaaegu eranditult lähikonna restoranides, on selline pingutus tegelikult tarbetu. Kui mul kihla vedamiseks raha oleks, siis pakuksin, et ta ei oska isegi oma peent praeahju sisse lülitada. Tal on ilus hiiglasuur köök, täis kõiksugu vidinaid, mida ta peaaegu kindlasti ühtegi korda kasutanud pole. Tal on kiirkeedupott, riisikeetja, kuumaõhufritüür ja isegi mingi kaadervärk, mis kannab nime *dehüdraator*. Tundub kuidagi vastukäivana, et inimesele, kelle vannitoas on kaheksat eri sorti niisutuskreemi, kulub ka dehüdraator, aga kes olen mina, et hinnanguid anda?

Hea küll, eks ma *natuke* ikka annan ka.

Aga nüüd olen põhjalikult üle käinud viimse kui ühe kasutuna seisva kodumasina, teinud puhtaks külmkapi, pannud kohale mitu tosinat lauanõud ja küüerinud põrandat seni, kuni see läigib nii, et ma võin sellel sisuliselt oma peegelpilti näha. Nüüd on mul jäänud veel viimane masinatäis pesu kappi panna, ja Degraw'de katusekorter on ametlikult puhas nagu prillikivi.

„Millie!“ Amberi hingetu hõige hõljub kööki ja ma pühin käeseljaga otsmikult higi. „Millie, kus sa *oled*?“

„Siin!“ hüüan vastu. Ehkki peaks ju võrdlemisi arusaadav olema, kus ma olen. Kahest kõrvu asetsevast korterist kokku

pandud megakorter on suur, kuid mitte *nii* suur. Kui ma pole elutoas, siis olen peaaegu kindlasti köögis.

Amber heljub kööki ja näeb ühega oma paljudest, *väga* paljudest disainerkleitidest välja laitmatult sire nagu ikka. Seekordne kehakate on sebramuustriline, sügava V-kaeluse ja ümber ta saledate randmete liibuvate varrukatega. Ta on kleidi juurde valinud ka sebramuustrilised saapad ja ehkki ta näeb valusalt kaunis välja nagu alati, ei ole mingi osa minust päris kindel, kas ma peaksin talle riietuse eest komplimendi tegema või temas safari jahisaaki nägema.

„Seal sa oledki!“ ütleb ta pisut süüdistava tooniga, nagu poleks ma täpselt seal, kus olema pean.

„Ma siin just lõpetan,“ ütlen talle. „Võtan veel pesu ja ...“

„Tegelikult,“ katkestab Amber mind, „mul on vaja, et sa kauemaks jääksid.“

Vajun sisemiselt kõssi. Ma käin Amberi juures koristamas kaks korda nädalas, kuid osutan talle muidki teenuseid, kaasa arvatud ta üheksakuise tütre Olive'i hoidmine. Püüan paindlik olla, kuna palk on fantastiline, kuid ta ei taipa oma soovidest ette teada anda. Tundub, nagu käiks lapsehoidmine rangelt vajaduspõhistel alustel. Ja ilmselgelt on minul vaja sellest kuulda alles kakskümmend minutit enne ülesande andmist.

„Mul on pediküür,“ ütleb ta sedavõrd tõsisel toonil, nagu informeeriks mind sellest, et suundub haiglasse südameoperatsiooni tegema. „Mul on tarvis, et sa minu äraolekul Olive'il silma peal hoiaksid.“

Olive on armas väike tüdruk. Mul pole tal silma peal hoidmise vastu kõige vähematki – enamasti. Tegelikult tuleb ette hetki, mil ma kasutaksin pikemalt mõtlemata võimalust pisut lisaraha teenida, arvestades taevakõrgust tunnihinda, mida Amber mulle maksab ja mis aitab mul katust pea kohal hoida ja süüa toitu, mida ma pole leidnud prügikastidest. Aga hetkel ei saa ma seda teha. „Mul algab tunni aja pärast loeng.“

„Oh.“ Amber kortsutab kulmu ja manab siis kiirustades taas näole ilmetu maski. Kui ma eelmine kord siin olin, rääkis ta mulle, et mingi artikli kohaselt on naeratamine ja kulmu kortsutamine kortsude tekkimise peamised põhjused, niisiis püüab ta näoilmet kogu aeg võimalikult tuimana hoida. „Kas sa seda vahele jätta ei saa? Kas nad siis loenguid ei salvestagi? Või saad äkki kelleltki konspekti?“

Ei salvesta. Lisaks olen ma viimasel kahel nädalal Amberi lapsehoidmissoovidele vastu tulles puudunud kahest loengust. Püüan saada kutsekoolidiplomit ja mul on sotsiaaltöötaja kutse omandamiseks selles aines head hinnet vaja. Ja pealegi see aine meeldib mulle. Sotsiaalpsühholoogia on lahe ja huvitav. Ja aine läbimine on diplomi saamiseks olulise tähtsusega.

„Ma ei paluks,“ ütleb Amber, „kui see tähtis poleks.“

Tema „tähtis“ võib definitsiooni poolest minu omast erineda. Minu jaoks on tähtis kooli lõpetamine ja sotsiaaltöötaja diplomi saamine. Ma ei jaga ära, kuidas pediküür saaks sellega tähtsuselt võistelda. Ja pealegi on ju ikka veel talv. Kes neid jalgu tal üldse näeb?

„Amber,“ alustan.

Otsekui märguande peale kostab elutoast kile kisa. Ehkki ma ei täida hetkel ametlikult Olive'i lapsehoidja ülesandeid, hoian ma tal seal viibides enamasti silma peal. Amber käib koos oma sõpradega Olive'iga kolm korda nädalas mängurühmas ja ülejäänud aeg näib kuluvat Olive'i kaelast ära saamiseks vajalikke plaane septsedes. Ta on mulle kurtnud, et härra Degraw ei luba tal täiskohaga lapsehoidjat palgata, sest ta ise ei käi ju tööl, kuid tal õnnestub siit ja sealt hoidjaid – enamasti mind – kaasates välja vingerdada. Igatahes oli Olive oma mänguaedikus, kui ma koristamist alustasin, ja ma olin koos temaga elutoas, kuni tolmuimeja ta unele hällitas.

„Millie,“ ütleb Amber rõhutatult.

Panen ohates svammi käest; tundub, nagu oleks see mulle viimasel ajal käe külge keevitatud. Pesen käed kraani

all puhtaks ja pühin seejärel teksadesse kuivaks. „Juba tulen, Olive!“ hõikan.

Kui ma tagasi elutuppa jõuan, on Olive end oma mängu-aediku najale püsti upitanud ja nutab nii ahastavalt, et ta tilluke ümar nägu on erkpunaseks tõmbunud. Olive on sedasorti lapsuke, keda võib näha beebiajakirja kaanel. Ta on täiesti ideaalselt ingellik ja kaunis, tal on isegi pehmed blondid kiharad, mis on küll praegu uinaku järel ta vasaku peapoole külge kleepunud. Hetkel ta muidugi eriti ingellikus tujus pole, kuid mind nähes upitab ta silmapilk käekesed püsti ja ta nuuksed vaibuvad.

Kummardun mängu-aedikusse ja võtan ta sülle. Ta surub oma väikese märja näo vastu mu õlga ja loengust puudumine ei tundugi enam nii nii halvana. Ma ei tea, mis see on, aga niipea kui ma kolmekümneks sain, tundus, et keegi minu sees oleks justkui vajutanud nuppu, mis tekitas tunde, et beebid on kõige armsamad olendid terves ilmaruumis. Mulle meeldib Olive'i seltsis aega veeta, ehkki ta ei ole *minu* laps.

„Ma hindan seda kõrgelt, Millie.“ Amber paneb juba jakki selga ja krabab ukse kõrvalt varnast Gucci käekoti. „Ja usu mind, mu varbad tänavad sind.“

Jajah, jajah. „Millal sa tagasi jõuad?“

„Ma ei ole kaua ära,“ kinnitab ta mulle, ehkki me mõlemad teame, et see on häbematu vale. „Ma ju tean ometigi, et minu väike printsess hakkab minust puudust tundma!“

„Muidugi mõista,“ pomisen.

Kuni Amber käekotis tuhnib ja otsib võtmeid või telefoni või puudritoosi, surub Olive end mulle veel lähemale. Ta kergitab väikest ümarat näokest ja naeratab mulle oma nelja tibatillukese valge hambaga. „Em-me,“ teatab ta.

Endiselt käekotis tuustiv Amber tardub paigale. Aeg meie ümber näib seisatavat. „Mida ta ütles?“

Oi ei. „Mida ta ... Millie?“

Olive, kel pole aimugi probleemidest, mida ta mulle tekitab, naeratab mulle taas laialt ja pudistab seekord valjemini: „Emme!“

Amberi nägu muutub aluskreemi all roosaks. „Kas ta kutsus sind just *emmeks*?“

„Ei ...“

„Emme!“ huilgab Olive võidurõõmsalt. *Oh issand, lapsuke, kas sa jääd juba vait?*

Amber virutab käekoti diivanilauale, ta nägu moondub vihaseks maskiks, mis peaaegu kindlasti kortse põhjustab. „Kas sa ütled Olive’ile, et oled tema ema?“

„Ei!“ hüüatan. „Ma ütlen talle, et ma olen Millie. *Millie*. Ta on kindlasti lihtsalt segaduses, eriti arvestades, et mina olen see, kes ...“

Ta silmad lähevad pärani. „Eriti arvestades, et sina veedad temaga rohkem aega kui mina. Kas sa kavatsesid seda öelda?“

„Ei! Muidugi mitte!“

„Kas sa väidad, et ma olen *halb* ema?“ Amber astub sammukese minu poole ja Olive näib ehmuvat. „Sa arvad, et oled mu väikese tütre jaoks rohkem ema kui mina?“

„Ei! Mul ei tuleks iialgi ...“

„*Siis miks sa ütled talle, et sa oled tema ema?*“

„Ma ei ütlegi!“ Mu taevakõrgune tunnihind läheb kolinal veega alla. „Ma vannun. *Millie*. Midagi muud ma talle ei ütle. Ju see kõlab tema jaoks natuke nagu emme, muud ei midagi. Mõlemad kahesilbilised lihtsad sõnad.“

Amber tõmbab sügavalt hinge, et rahuneda. Seejärel astub ta veel ühe sammukese minu poole. „Anna mu laps siia.“

„Muidugi ...“

Aga Olive ei tee seda lihtsaks. Nähes oma ema välja sirutatud kätega enda poole astumas, klammerdub ta veel kõvemini mu kaela ümber. „Emme!“ nuuksub ta mu õla vastas.

„Olive,“ pobisen. „Mina ei ole sinu emme. *Tema* on sinu emme.“ *Ja ta annab mulle kinga, kui sa minust silmapilk lahti ei lase.*

„See on nii ebaõiglane!“ karjatab Amber. „Ma andsin talle rohkem kui nädal aega rinda! Kas see siis ei tähendagi midagi?“

„Mul on nii kahju ...“

Amber rebib viimaks Olive'i mu küljest lahti, laps nutab lahinal. „Emme!“ kriiskab ta oma pontsakaid käsivarsi minu poole küünitades.

„Tema ei ole sinu emme!“ riidleb Amber beebiga. „Mina olen. Kas tahad mu venitusarme näha? See naine *ei ole* sinu ema.“

„Emme!“ halab laps.

„Millie,“ parandan ma teda. „*Millie*.“

Aga mis seal ikka vahet on? Tal pole tarvis mu nime teada. Sest pärast tänast ei lubata mul enam jalga sellesse majja tõsta. Ma olen *täiega* vallandatud.